

[Kalmæs]

Forslag til folketingsbeslutning om vægtafgift af motorkøretøjer m. v.

(Beslutningsforslag nr. B 43).

Forslag til folketingsbeslutning om periodiske syn af motorkøretøjer m. v.

(Beslutningsforslag nr. B 44).

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

(Beslutningsforslag nr. B 45).

Forslag til folketingsbeslutning om betaling for levering af fjernvarme, naturgas og elektricitet.

(Beslutningsforslag nr. B 46).

Forslag til folketingsbeslutning om installation af varmemålere i alle boliger.

(Beslutningsforslag nr. B 47).

Forslag til folketingsbeslutning om krav til vaskemaskiner og opvaskemaskiner om mulighed for tilslutning af både varmt og koldt vand.

(Beslutningsforslag nr. B 48).

Forslag til folketingsbeslutning om obligatorisk deklaration af elforbrug.

(Beslutningsforslag nr. B 49).

Forslag til folketingsbeslutning om iværksættelse af nyt bygningsreglement.

(Beslutningsforslag nr. B 50).

Forslag til folketingsbeslutning om påbud om forberedelse af nybyggeri for installation af solvarmeanlæg.

(Beslutningsforslag nr. B 51).

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod installation af elvarme undtagen akkumulerende elvarme i forbindelse med solvarme.

(Beslutningsforslag nr. B 52).

Forslag til folketingsbeslutning om fjernvarme og centralvarmesystemer.

(Beslutningsforslag nr. B 53).

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod anvendelse af engangsservice i statens, amternes og kommunernes virksomheder, institutioner m. v.

(Beslutningsforslag nr. B 54).

Forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af gasforsyning.

(Beslutningsforslag nr. B 55).

Fælles for alle forslag er, at formålet er at spare på energien, først og fremmest fordi energiresourcerne er begrænsede, men også fordi energiforbrug bidrager betydeligt til forureningen. Den mest direkte og mest sikre måde at undgå denne miljøbelastning på er at nedsætte energiforbruget eller i det mindste nedsætte stigningstakten i energiforbruget.

Derudover er energiimporten en af de allervigtigste faktorer i vort alt for store betalingsbalanceunderskud. Det ses meget tydeligt ved at betragte Danmarks udgift til energiimport i 1978, som var ca. 12 milliarder kr. (heraf de 11 milliarder til olieimport). I 1979 fordobledes olieprisen rundt regnet, og dette betyder, at med uændret import i 1980 vil den danske udgift til energiimport blive ca. det dobbelte, altså omkring 24 milliarder kr. På et enkelt år har olieprisstigningerne altså bidraget til vort betalingsbalanceunderskud med 11–12 milliarder kr. Derfor er indsatsen for at udnytte vor energi bedre og dermed nedsætte importen af energi helt afgørende i bekæmpelse af betalingsbalanceunderskudet.

»Energipakken« består af flere dele med hver sit formål:

For det første nogle forslag, der skal skaffe flere midler til anvendelse i energipolitikken ved at lægge nye afgifter på varer, hvoraf forbruget bør begrænses af ressourcemæssige og økonomiske grunde. Det drejer sig om udvidelse af den nuværende olieafgift til at omfatte også erhvervslivet, som også bør tilskyndes til at spare på energien (L 112), samt et lovforslag om en råpirafgift (L 113). Det ekstra beløb, som herved fås i provenu, bør anvendes til energibesparende foranstaltninger og energiforskning (B 41).

For det andet foreslås nogle nuværende afgifter omlagt således, at de i højere grad tilskynder til besparelser i energiforbruget samtidig med, at provenuet ved uændret forbrug holdes uændret. Det drejer sig om omlægning af registreringsafgiften på biler til at være afhængig af benzinforsbrug (B 42), omlægning af vægtafgift for biler, således at den aftrappes med bilens alder samtidig med, at der indføres periodisk syn af biler (B 43 og B 44), omlægning af afgift på hårde hydevarer (B 45), omlægning af energifgifter (varme, elektricitet og gas) til overvejende at være betaling for forbrug med små, faste afgifter

[Kalnæs]

(B 46) og krav om installation af varmemålere i alle boliger (B 47).

For det tredje nogle forslag om påbud for elektriske apparater, som skal sikre lavt elforbrug efterhånden. Det drejer sig om krav om, at vaske- og opvaskemaskiner skal kunne indtage både koldt og varmt vand (B 48) og krav om deklaration af typisk elforbrug (B 49).

For det fjerde nogle krav til byggeri. Nemlig om nyt bygningsreglement med højere krav til isolering (B 50), krav om indretning af nye huse med henblik på installation af solvarme (B 51), forbud mod installation af elvarme undtagen i forbindelse med solvarme (og da akkumulerende elvarme) (B 52), og indretning af fjernvarme- og centralvarmeanlæg til højest 60° varmt vand (B 53).

For det femte forbud mod anvendelse af engangsservice i offentlige virksomheder og institutioner (B 54) og forbud mod nedlægning af gasværker, indtil varmeplanen er endeligt godkendt (B 55).

Vedtægelse af disse forslag vil få meget stor betydning for det fremtidige energiforbrug, idet samtlige forslag vil påvirke forbruget i nedadgående retning. Derved vil de sikre besparelser på ressourcerne, mindske forureningen og forbedre betalingsbalancen.

Fogh Rasmussen (V):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til undersøgelse af de mindre virksomheders problemer.

(Beslutningsforslag nr. B 56).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslagets tekst og de ledsagende bemærkninger.

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om elektriske stærkstrømsanlæg.

(Lovforslag nr. L 114).

Loven skal træde i stedet for den nugældende lov fra 1935 med senere ændringer.

Hovedformålet med stærkstrømslovgivningen har lige siden den første stærkstrømslov fra 1907 været at tilgodese menneskers sikkerhed i forbindelse med brug af elektricitet.

Medens der i tidligere tid var størst behov for sikkerhedsbestemmelser på elforsyningsområdet bl. a. i forbindelse med udbygningen af nettet, så knytter den største interesse sig i dag til de elektriske apparater og installationer, som vi alle er omgivet af i vore boliger og på arbejdspladserne. Der har været tale om en jævn udvikling i så henseende. Allerede ved en lovændring i 1928 indførtes bestemmelser om prøvnings- og godkendelsespligt for det meste af det elektriske materiel, og man stillede krav i stærkstrømsreglementet til udførelse af materiellet på en sådan måde, at det ikke medfører berøringsfare eller brandfare. Dette blev begyndelsen til Danmarks elektriske materielkontrol, DEMKO.

I 1960'erne og 1970'erne er der sket en enorm udvikling på det internationale plan både med hensyn til udvikling af nye elektriske apparater og med hensyn til standardisering af de sikkerhedsmæssige krav til udførelsen. De danske myndigheder har deltaget i dette standardiseringsarbejde i nært samarbejde med Norge, Sverige og Finland. Da vi i de nordiske lande traditionelt prioriterer sikkerhedshensynene meget højt, må det anses for værdifuldt, at der fortsat er en fælles nordisk optræden i de internationale standardiseringsorganisationer. Størstedelen af det elektriske materiel, der benyttes her i landet, er fremstillet i udlandet, men der findes også mange danske virksomheder på det elektrotekniske og elektroniske område, som fremstiller både for hjemmemarkedet og eksportmarkedet. Vi er derfor også fra dansk side interesseret i de bestræbelser, der gøres på internationalt plan for at fremme harmoniseringen af de enkelte landes krav til elektrisk materiel og afskaffe tekniske hindringer for samhandelen.

I så henseende medførte Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber en vigtig ændring i bestemmelserne om kontrollen med elektrisk materiel. For at kunne opfylde kravene i et EF-direktiv måtte vi i 1978 omlægge DEMKOs kontrol, således at markedsføringen af nye produkter ikke gøres afhængig af en forudgående prøvning og godkendelse. I stedet indførtes en pligt til at anmelde nyt materiel, der bringes på markedet, således at DEMKO efterfølgende kan undersøge det og kræve det tilbagekaldt, hvis det ikke opfylder stærkstrømsreglementets krav.